

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1969/2015
24.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиоца В.С. из Н., улица ... бр. ..., кога заступа пуномоћник М.Ј., адвокат из Н., против туженог Н.-Е. а.д. из Н., улица ... број ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 7 Гж1 1445/15 од 08.07.2015. године, у седници одржаној 24.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу 7 Гж1 1445/15 од 08.07.2015. године.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Нишу П1 бр.596/2014 од 03.02.2015. године којом је поништено решење помоћника директора Н.е. бр.45/182 од 14.04.2009. године и отказан уговор о раду, па је тужени обавезан, да тужиоца реинтегрише у процес рада и призна му са права по том основу. Тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова спора исплати износ од 282.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 208. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизија се не може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, па предмет оцене ревизијског суда нису били наводи у ревизији којима се истиче постојање те битне повреде.

Тужилац је код туженог обављао послове возача. Побивјаним решењем од 14.04.2009. године отказан му је уговор о раду због непоштовања радне дисциплине (члан 179. став 1. тачка 3. Закона о раду и члан 7. Колективног уговора). Њему је стављено на терет да је 27.03.2009. године у просторијама кадровске службе исказао непоштовање према шефу одељења и помоћнику директора вређајући их и наводећи да је помоћник директора „уништио фирму“, а шефа обезбеђења назвао „терминатором“. Саслушан као странка тужилац је тврдио да је критичном приликом био видно изнервиран јер је тражио од кадровске службе да му одобри коришћење слободног дана због смртог случаја у породици, да су његове речи верно пренете, али је тужени требао имати у виду да код њега није постојала намера повреде достојанства личности непосредних руководилица, да је изнервиран одбијањем његовог захтева, умором од ноћног рада и да је у полемици са присутнима изнео лично мишљење о њиховом пословању и да није имао намеру да увреди било кога.

На тако утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев усвојен.

Не представља сваки прекршај радне дисциплине разлог за раскид уговора о раду. Повреда радне дисциплине треба да буде таквог карактера и интензитета да према разумној оцени запослени не може да настави рад код послодавца. У овом случају правилно је становиште нижестепених судова да је тужилац изрекао превасходно вредносни суд и да није имао намеру омаловажавања и повреде достојанства непосредних руководилица; да је то учинио у околностима када није усвојен његов предлог за добијање слободног дана због смртог случаја у породици, исцрпљености на послу због непрекидног рада у турносима у трајању од три дана и да из свих тих разлога код њега није постојала намера вређања нити нарушења угледа части и достојанства претпостављених – запослених.

Последица незаконитог отказа је реинтеграција у процесу рада, јер је тужилац то захтевао (члан 195. став 1. Закона о раду).

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа судија
Предраг Трифуновић, с.р.**